

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 523/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **mesta Košice**, Trieda SNP 48/A, Košice, IČO 00 691 135, zastúpeného advokátskou kanceláriou doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD. & Associates, s. r. o., Hlavná 25, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Jozef Tekeli, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 39/2022 z 12. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) sa viedlo konanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa proti žalovaným 1 až 7 domáhal vyslovenia neplatnosti rozhodnutí schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici [REDACTED] z 18. marca 2008 a 9. januára 2009.

3. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 16 C 25/2009-740 z 3. júna 2016 určil, že rozhodnutie z 9. januára 2009 je neplatné a žalobu v zostávajúcej časti (týkajúcej sa rozhodnutia schôdze z 18. marca 2008) zamietol z dôvodu uplynutia lehoty na podanie žaloby. Na odvolanie oboch sporových strán bol tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 145/2017 zo 14. novembra 2017 (ďalej len „rozsudok zo 14. novembra 2017“). Dovolanie žalovaných 5, 6 a 7 nasmerované proti rozsudku

zo 14. novembra 2017 bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 196/2020 z 31. januára 2022 odmietnuté; dovolaniu žalovaných 1 až 4 najvyšší súd vyhovel, keď rozsudok krajského súdu zo 14. novembra 2017 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu zo 14. novembra 2017 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa pojmu „prehlasovaný vlastník“ podľa § 14 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom do 31. januára 2010 (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Použitím gramatického výkladu sporného ustanovenia zákona o vlastníctve bytov dospel najvyšší súd k záveru, že žalobu, ktorou všeobecný súd preskúmava výsledok hlasovania zo schôdze vlastníkov bytov, môže podať iba prehlasovaný vlastník, ktorým sa rozumie iba vlastník, ktorý sa schôdze zúčastnil a hlasoval opačným spôsobom. Oprávnenie podať žalobu nepatrí tým, ktorí sa schôdze nezúčastnili, a ani vlastníkom, ktorí sa schôdze síce zúčastnili, ale o konkrétnej otázke, ktorá má byť napadnutá žalobou, nehlasovali, resp. sa zdržali hlasovania. Rozhodnutie najvyššieho súdu považoval sťažovateľ za prejav neakceptovateľného prílišného právneho formalizmu, a preto 11. apríla 2022 podal proti nemu ústavnú sťažnosť. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 298/2022 zo 14. júna 2022 ako neprípustnú.

5. Napadnutým uznesením krajský súd opätovne rozhodol o odvolaniach strán sporu a, rešpektujúc záväzný právny názor najvyššieho súdu, zmenil rozsudok okresného súdu z 3. júna 2016 vo výroku o určení neplatnosti rozhodnutia schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 9. januára 2009 tak, že žalobu aj v tejto časti zamietol. Súčasne potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

5.1 V dôvodoch svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa v predmetnom určovanom spore, pretože sa nezúčastnil špecifikovaných schôdzí vlastníkov bytov a nebytových priestorov, hoci bol o ich konaní riadne oboznámený; nezúčastnil sa tak ani samotného hlasovania a rozhodovania na týchto schôdzach, nevyužil svoje právo hlasovať, a preto ho nemožno považovať za prehlasovaného vlastníka. Konštatoval, že nedostatok aktívnej legitímácie je sám osebe dôvodom zamietnutia žaloby a súčasne je bez právneho významu otázka včasnosti podania žaloby. Odhliadnuc od toho však odobril záver okresného súdu, pokiaľ išlo o zamietnutie žaloby v časti určenia neplatnosti rozhodnutia schôdze z 18. marca 2008 (aj) z dôvodu zániku práva sťažovateľa podať takúto žalobu, keďže žalobu podal až 30. januára 2009, hoci tak mohol urobiť najneskôr 3. apríla 2008.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že pokiaľ krajský súd pri opätovnom rozhodovaní rešpektoval právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ nebol aktívne vecne legitimovaný v konaní, keďže sa nezúčastnil schôdze vlastníkov, a preto nemohol byť prehlasovaný, neprimerane zasiahol do subjektívnych práv sťažovateľa ako jedného z vlastníkov bytov v bytovom dome. Krajský súd povýšil gramatický výklad nad všetky ostatné výkladové metódy a ich vylúčenie žiadnym zrozumiteľným odôvodnením nevyargumentoval;

nevysporiadal sa s ústavnonekonformnými následkami takého striktne jednostranného a zjednodušeného výkladu (s týmito následkami sa nevysporiadal ani dovolací súd).

7. Absencia na zvolanej schôdzi vlastníkov môže mať nespočetné množstvo objektívnych alebo subjektívnych príčin, preto ju nemožno automaticky spojiť s nesplnením si svojej povinnosti vlastníka a následnou sankciou v podobe straty akýchkoľvek oprávnení domáhať sa prieskumu takých rozhodnutí. Ak bez skúmania príčin absencie na schôdzi vlastníkov absentujúceho vlastníka zbavíme akéhokoľvek práva brániť sa proti rozhodnutiu prijatému na schôdzi vlastníkov, spravíme z neho „rukojemníka“ ostatných vlastníkov, ktorým tento výklad zákona umožňuje prostredníctvom svojich hlasovacích práv svoje vlastnícke právo zneužívať na úkor ostatných vlastníkov. Za prehlasovaného vlastníka je preto potrebné okrem vlastníka, ktorý bol na schôdzi prítomný a hlasoval, považovať rovnako aj vlastníka, ktorý na schôdzi nebol prítomný, a teda vôbec nehlasoval, resp. bol prítomný ale nehlasoval (zdržal sa).

8. Sťažovateľ je teda presvedčený, že výklad pojmu „prehlasovaný vlastník“, ktorý aplikoval krajský súd prvotne (t. j. v rozhodnutí, ktoré najvyšší súd zrušil), bol správny, riadne odôvodnený a právne udržateľný. Na podporu svojho názoru poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 1423/2009. Výkladom § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov bol sťažovateľovi ako vlastníkovi nebytového priestoru, ktorý sa schôdze nezúčastnil, bezprecedentne odmietnutý prístup k súdu, ktorý tvorí imanentnú zložku práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv, pretože podľa jeho názoru dospel krajský súd k nesprávnemu právnemu názoru, pokiaľ išlo o výklad pojmu „prehlasovaný vlastník“, pričom tento svoj názor dostatočným spôsobom nevyargumentoval.

10. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nosné dôvody podanej ústavnej sťažnosti v zásade zodpovedajú dôvodom dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017)]. Teda dokonca aj namietaná nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je spôsobilá preukázať nesprávny procesný postup súdu, ktorým došlo k znemožneniu uplatnenia procesných práv v intenzite

zakladajúcej porušenie práva na spravodlivý proces, a i takáto „iná vada“ zodpovedá dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a podlieha dovolaciemu prieskumu (bližšie pozri II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 314/2020).

11. Ako už bolo uvedené, sťažnostná argumentácia atakuje aj správnosť právneho posúdenia veci. Možno preto konštatovať, že súčasne bolo možné podať dovolanie i z dôvodu podľa § 421 CSP. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu, nevyvolal diskusiu na úrovni dovolacieho súdu, čo sa týka právneho posúdenia otázky majúcej význam v jeho kauze, vrátane prípadnej polemiky s rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky, a teda nesprávne posúdil otázku použitia ďalších opravných prostriedkov v rámci všeobecného súdnictva. Podaniu dovolania nebránilo ani predošlé kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, keďže predmetom dovolacieho prieskumu sa nestávajú predošlé rozhodnutia v danej kauze, ale aktuálne napadnuté rozhodnutie z hľadiska dovolateľom definovaných väd. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahrádzať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v takejto situácii by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016).

12. Na tomto mieste je potrebné poukázať i na to, že ak by bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo dovolaním napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku [§ 124 posledná veta zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

13. Keďže sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu neprichádzal do úvahy ani prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

14. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

15. Na druhej strane však ústavný súd vo veci sťažovateľa vníma, že jeho ústavná sťažnosť proti kasačnému rozhodnutiu najvyššieho súdu, v ktorej bol vyslovený záväzný právny názor, bola odmietnutá rovnako z procesných dôvodov, a preto napriek už uvedenému záveru, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, považuje za vhodné okrajovo sa vyjadriť i k namietanej ústavnej neudržateľnosti právneho názoru týkajúceho sa otázky aktívnej legitímácie sťažovateľa v predmetnom spore.

16. Ústavný súd v súvislosti s problémom nastoleným sťažovateľom pripomína, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto

rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

17. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

18. Na účel posúdenia opodstatnenosti sťažnostných námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na právnu úpravu, ktorá bola relevantná v danej veci:

18.1 Podľa § 14 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov, vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku na schôdzi vlastníkov...

18.2 Podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Ak sa vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do troch mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina hlasov pri hlasovaní podľa odsekov 2 a 3 nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome súd.

18.3 Podľa § 14 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov za každý byt a nebytový priestor v dome má vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome alebo spoluvlastníci jeden hlas pripadajúci na ich byt alebo nebytový priestor v dome. Vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome môže písomne, s úradne overeným podpisom, splnomocniť inú osobu, aby ho na schôdzi vlastníkov zastupovala. Súčasťou splnomocnenia môže byť aj príkaz, ako má splnomocnenec hlasovať pri konkrétnych otázkach. Splnomocnená osoba sa originálom splnomocnenia preukazuje na začiatku schôdze rade alebo zástupcovi vlastníkov.

19. V konaní pred všeobecnými súdmi sa sporným stala interpretácia § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov, konkrétne pojem „prehlasovaný vlastník“. Krajský súd, opierajúc sa o záväzný právny názor najvyššieho súdu obsiahnutý v jeho uznesení z 31. januára 2022, zvolil gramatický výklad, ktorý viedol k zamietnutiu návrhu sťažovateľa, pretože ho nebolo možné považovať za prehlasovaného vlastníka. Dôvodil tým, že sťažovateľ sa nezúčastnil schôdze vlastníkov a nehlasoval na nej, hoci bol preukázateľne oboznámený o termíne jej konania. Sťažovateľ ponúka inú interpretáciu dotknutého ustanovenia, keď za prehlasovaného vlastníka považuje i vlastníka, ktorý sa na schôdzi nezúčastnil, pretože iba takýto výklad je schopný poskytnúť vlastníkovi ochranu proti rozhodnutiam ostatných vlastníkov.

20. Ako vyplýva z kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktorého záveroch krajský súd postavil napadnuté rozhodnutie, podstatným bolo skúmanie vecnej legitímácie v spore, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

Obsah dotknutého ustanovenia implikoval záver, že právo podať žalobu na súde *de lege lata* nemajú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, s výnimkou prípadov rovnosti hlasov alebo nedosiahnutia väčšiny hlasov, ale že zákon stanovuje ochranu len pre prehlasovaných vlastníkov v dome. V dôsledku toho *a contrario* platí, že rovnakú právnu ochranu nepoživajú tí vlastníci, ktorí sa buď vôbec nezúčastnili na schôdzi vlastníkov, hoci o nej boli riadne a včas informovaní, ale logicky ani tí vlastníci, ktorí hlasovali za prijatie väčšinového rozhodnutia. Použitím argumentu *per eliminationem* potom oprávnenie podať žalobu nepatrí ani vlastníkom, ktorí sa schôdze síce zúčastnili, ale o konkrétnej otázke, ktorá má byť napadnutá žalobou, nehlasovali, resp. sa zdržali hlasovania. S ohľadom na uvedené všeobecné súdy uzavreli, že títo vlastníci dobrovoľne nevyužili svoje hlasovacie práva („nehlasovali“), a tak nemohli byť logicky ani prehlasovaní.

21. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil taký výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení zo strany všeobecných súdov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru. Závery krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za logické, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

22. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa pridrižoval striktne gramatického výkladu a opomenul vziať do úvahy iné výklady právnych noriem, je potrebné uviesť, že túto svoju námietku argumentačne nedotiahol, keďže vo svojej ústavnej sťažnosti neuviedol, ktoré iné výklady a akým spôsobom spochybňujú, resp. vyvracajú správnosť výkladu prijatého najvyšším súdom a osvojeného krajským súdom. Preferenciu gramatického výkladu naopak najvyšší súd odôvodnil premisou „racionálneho zákonodarcu“, ktorý hmotno-právne oprávnenie podľa prvej vety sporného ustanovenia priznal iba prehlasovanému vlastníkovi. Zdôraznil, že gramatický výklad opierajúci sa o jazyk právnych noriem stojí vždy z povahy veci na samom začiatku výkladu a je celkom nezastupiteľný, pretože bez prečítania a všeobecného porozumenia textu právnej normy nemôže prebehnúť ani ďalší interpretačný proces. K doslovnému výkladu citovanej právnej normy sa všeobecné súdy priklonili aj z dôvodu potreby prihliadnúť na princíp proporcionality medzi zásahom do práv jednotlivého vlastníka a potenciálnym zásahom do práv ostatných vlastníkov rešpektujúcich už prijaté uznesenia.

23. Ani námietka o opodstatnenosti skúmania charakteru prekážok, ktoré by mohli brániť účasti vlastníka na schôdzi, neobstojí z hľadiska spochybnenia výkladu sporného ustanovenia. Na účel zabezpečenia práva všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome podieľať sa na správe domu zákonodarca ustanovil, že je nielen právom, ale aj povinnosťou každého vlastníka bytu alebo nebytového priestoru zúčastňovať sa na správe domu a najmä rozhodovať o spoločných častiach, spoločných zariadeniach, príslušenstve domu a pozemku (bod 18.2). Vychádzal z predpokladu, že každý vlastník sa snaží svojím konaním zveľaďovať svoj majetok i prostredie. Zákonodarca však pamätá i na prípad, ak by vlastníkovi v účasti na schôdzi bránila nejaká prekážka a explicitne stanovuje možnosť splnomocniť na zastupovanie inú osobu a poveriť ju i hlasovaním

(bod 18.3). Pokiaľ sa teda vlastníci na schôdzu nedostavia ani nepoveria zástupcu na hlasovanie, v porovnaní s prítomnými a hlasujúcimi vlastníkmi, ktorí si svoju povinnosť splnili, sa z vlastnej vôle pripravujú o možnosť podieľať sa na rozhodovaní a následne i o možnosť zaradenia do množiny prípadných „prehlasovaných vlastníkov“. Za tohto stavu sa nejaví výklad právnej normy zvolený krajským súdom ako striktne gramatický, ale ako právne logický a zohľadňujúci systematickú súvislosť posudzovanej právnej úpravy.

24. S ohľadom na všetky už uvedené okolnosti veci niet žiadneho relevantného dôvodu na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia krajského súdu, keďže ani sťažovateľ neponúkol v tejto súvislosti žiadne ústavnoprávne relevantné argumenty, ktoré by mohli spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť. Na tomto základe by preto mohol ústavný súd odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu